нічийний страх на кожне дерево –

трава доскочить до трави.

і зівота перед куделею

пушкъ замацує, як шви, –

лише б не умлівати зо сміху,

згорнувши пальців машкару.

щербате веретено поспіху

транжирить профіль по стволу.

оказію за мізансценою

не зрозуміють, не простять,

і над розрізненими венами

старозавітна буква …

заблисне, ніби розпростoриться

чи розпроститься з усіма:

горобина в долоні совісті

страшніша, ніж її нема.

спасіння схоже на метелика,

що крила крихтами протер.

чого ж тоді уся гамерика

надсадно ломиться в партер?

чому, – навприпічки зголошені

в цій пряжі-упряжі прожить, –

перефарбованими вошами

трава як витрава кишить?

а мжичка журиться виставою

якої днинськи не було.

нічийний страх стволом заставили,

а й досі мріється – столом